

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปั้ญหา

หน่อไม้ฝรั่ง (*Asparagus officinalis* (L.)) เป็นพืชที่อยู่ในวงศ์ Liliaceae นิยมนำส่วนยอดมาประกอบอาหารทั้งแบบสดหรือแปรรูป เช่น หน่อไม้ฝรั่งกระป่องหรือซุปหน่อไม้ฝรั่ง ซึ่งประกอบด้วยสารอาหารที่มีประโยชน์หลายชนิด เช่น วิตามินเอ วิตามินซี ฟอสฟอรัสและ glutathione (ชนพันธุ์ จอมพิทักษ์, 2545) อย่างไรก็ตามหน่อไม้ฝรั่งเป็นพืชผักที่มีอายุการเก็บรักษาสั้นเนื่องจากหน่อไม้ฝรั่งเป็นพืชที่มีอัตราการหายใจสูง และจะมีค่าเพิ่มน้ำหนักลดลงจากการเก็บเกี่ยว แล้ว ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีแนวโน้มของการส่งออกหน่อไม้ฝรั่งเพิ่มขึ้น โดยมีตลาดต่างประเทศที่สำคัญ คือ ญี่ปุ่น ได้หัน օอสเตรเดีย เนเธอร์แลนด์และฝรั่งเศส ตามลำดับ ในปี พ.ศ. 2549 ที่ผ่านมาประเทศไทยมีการส่งออกหน่อไม้ฝรั่งสูงถึง 14,286 ตัน คิดเป็นมูลค่าเกือบ 1 พันล้านบาท และคาดว่าในอนาคตจะมีปริมาณการส่งออกที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม (สถาบันอาหาร, 2549)

ในการขนส่งหน่อไม้ฝรั่งออกนอกประเทศดังกล่าว มีการสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างมากเนื่องมาจากการสูญเสียคุณภาพบางประการของหน่อไม้ฝรั่งระหว่างการขนส่ง สาเหตุของความเสียหายที่ก่อให้เกิดการสูญเสียดังกล่าวอาจแบ่งได้เป็น 2 ประการหลักๆ คือ ความเสียหายจากปัจจัยทางกายภาพและความเสียหายที่เกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ สาเหตุจากปัจจัยทางกายภาพนั้น ตัวอย่างเช่น การเกิดความบอบช้ำเนื่องจากการเสียดสี การกระแทกหรือการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิอย่างรวดเร็ว และอีกสาเหตุหนึ่งมาจากการเสียหายที่เกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ เช่น การเสื่อมความอายุของหน่อไม้ฝรั่งหรือการถูก infect ด้วยเชื้อก่อโรค (An, Zhang และ Lu, 2007) โดยจะมีการแสดงออกถึงความเสียหายดังกล่าวได้หลายรูปแบบ เช่น การสูญเสียน้ำหนัก การเปลี่ยนแปลงของสี เช่น การเกิดสีน้ำตาลที่บริเวณยอดและตาข่ายของยอดหน่อไม้ฝรั่ง (Siomos, Gerasopoulos, และ Tsouvaltzis, 2005) ความแน่นเนื้อที่ต่ำลงเนื่องจากการทำงานเอนไซม์บางตัว เช่น phenylalanine ammonia lyase (PAL) (An, Zhang และ Lu, 2007) หรืออาจมีสัญญาณภายในบางอย่างเกิดขึ้นเมื่อเริ่มเกิดการเสื่อม โดยมีการสลายของ DNA ซึ่งจะทำให้มีความผิดปกติในการสร้างโปรตีนที่จำเป็นบางชนิด (Eason, Pinkney และ Johnston, 2002) การติดตามการสลายของ DNA จึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่นักวิทยาศาสตร์ใช้ในการติดตามสภาวะการเสื่อมของพืชได้

งานวิจัยจำนวนมากได้นำเสนอวิธีต่างๆ ที่สามารถยืดอายุลดลงการเก็บเกี่ยวของหน่อไม้ฝรั่ง เช่น การควบคุมอุณหภูมิและสภาพบรรจุภัณฑ์สามารถยืดอายุลดลงการเก็บเกี่ยวของหน่อไม้ฝรั่งได้

เนื่องจากการควบคุมสภาพบรรยายการลดอัตราการหายใจ และลดอัตราการสูญเสียน้ำหนักอันเนื่องมาจากการสูญเสียน้ำ (Siomos, Sfakiotakis และ Dogras, 1999) แต่จะให้ผลดีได้กับหน่อไม้ฝรั่งสีเขียวเท่านั้น เนื่องจากหน่อไม้ฝรั่งสีขาวสามารถทนต่อสภาวะที่มี O_2 ต่ำได้มากกว่า (Lipton, 1965) หรือการให้สารบางชนิด เช่น 6-benzylaminolamine ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม cytokinin มีผลทำให้ลดอัตราการหายใจและรักษาคุณภาพโดยรวมได้ (An และคณะ, in press) นอกจากนี้ยังมีการใช้วิธีการให้ความร้อน (heat treatment) หลังการเก็บเกี่ยวเพื่อยืดอายุการเก็บรักษาซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การพ่นไอกลางวด (vapor heat) การอบในตู้ incubate (hot air dry) และการจุ่มน้ำร้อน (hot water dip) (Lurie, 1998) แต่สองวิธีแรกนั้นมีข้อจำกัดในการควบคุมอุณหภูมิและความชื้น ส่วนใหญ่จึงใช้การจุ่มน้ำร้อนมากกว่าวิธีอื่น เพราะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากสามารถลดการสูญ กระตุ้นการป้องกันการเสียหายที่เกิดจากความเย็น (chilling injury) ได้ ทั้งยังช่วยในการป้องกันการเสียหายที่เกิดภายนอก อันจะมีผลส่งให้มีอายุหลังการเก็บเกี่ยวยาวนานขึ้น (Fallik, 2003) ทั้งยังช่วยลดการโค้งงอของหน่อไม้ฝรั่งที่เกิดจากการเพิ่มขึ้นของเส้นใย (fiber) (Pauill และ Chen, 1999) และยังช่วยคงสีขาวในหน่อไม้ฝรั่งสีขาว เนื่องจากความร้อนจะไปทำลายเอนไซม์ที่อยู่ใน anthocyanin metabolism ทำให้สีของ anthocyanin ไม่ปรากฏ (Siomos, Gerasopoulos, และ Tsouvaltzis, 2005)

อย่างไรก็ตาม วิธีการดังกล่าวนั้นอาจเป็นการเพิ่มต้นทุนการผลิตของเกษตรกรและสารเคมีบางชนิดอาจมีผลข้างเคียงต่อผู้บริโภคได้ ในปัจจุบัน ไคลโটชาน (poly- β -(1,4)-D-glucosamine) เป็นที่นิยมเป็นอย่างมากในการนำมาใช้ประโยชน์ทางการเกษตร ไคลโটชานได้จากการนำหมู่ acetyl ออกจากรากไครตินที่มีมากในพวงเปลือกถุงหรือปู ซึ่งทำให้ความสามารถของการละลายน้ำของไคลโಟชานเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค (Roller และ Covill, 1999) การใช้ไคลโಟชานเพื่อยืดอายุหลังการเก็บเกี่ยวของผักและผลไม้ สามารถทำได้โดยการใช้จุ่นในไคลโटชานที่ความเข้มข้นสูง (1.5% w/v) เพื่อเคลือบผิวของผักและผลไม้ มีผลทำให้ลดการสูญเสียน้ำหนัก รักษาคุณภาพและความแน่นเนื้อ ลดการเปลี่ยนแปลงของสีได้ (Muğoz และคณะ, 2005) หรืออีกทางหนึ่งคือการใช้ไคลโಟชานที่ความเข้มข้นต่ำ (ไม่เกิน 100 ppm) ก็พบว่าสามารถยืดอายุหลังการเก็บเกี่ยวของพืชได้ โดยสามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อที่บาดแผลของมะเขือเทศ (Liu และคณะ, 2007) ลดปริมาณเอนไซม์ polyphenoloxidase ซึ่งเป็นเอนไซม์ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดสีน้ำตาลในข้าวโพดอ่อน (นัตวรุณ พจนารุณ, 2548) โดยไคลโಟชานนี้ทำตัวเป็น biocompetitor และ biodegradator (Kurita, 1998) เนื่องจากยังสามารถพบไคลโಟชานได้ในรากอ่อมรากของชีววัตถุ ดังนั้น การให้ไคลโಟชานที่ความเข้มข้นต่ำอาจเป็นการกระตุ้นสัญญาณบางอย่างภายในเซลล์ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการเสื่อมของหน่อไม้ฝรั่งได้

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีผู้ศึกษาผลของไโคโตชาณที่มีต่อการยึดอายุหลังการเก็บเกี่ยวของหน่อไม้ฝรั่ง ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาผลของวิธีการให้ไโคโตชาณและความเข้มข้นของไโคโตชาณที่เหมาะสมต่อการรักษาคุณภาพหลังการเก็บเกี่ยวของหน่อไม้ฝรั่ง และศึกษาผลของสภาวะที่เหมาะสมของการให้ไโคโตชาณต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณคลอโรฟิลล์ และการทำงานของเอนไซม์ polyphenoloxidase ซึ่งเป็นเอนไซม์ที่มีความสำคัญต่อคุณลักษณะภายนอกของหน่อไม้ฝรั่ง รวมทั้งวิเคราะห์สัญญาณบางประการที่เกิดขึ้นภายในพืชโดย วัดการแตกหักของชิ้นส่วน DNA ซึ่งเป็นสัญญาณหนึ่งของการเสื่อมของพืช เพื่อนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับการเกษตรของประเทศไทย ได้เนื่องจากการใช้ไโคโตชาณมีต้นทุนต่ำ ส่งผลให้สามารถเพิ่มนูลค่าของหน่อไม้ฝรั่งที่วางขายตามท้องตลาดหรือที่ส่งออกนอกประเทศได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อหาวิธีการให้ไโคโตชาณและความเข้มข้นที่เหมาะสมของไโคโตชาณเพื่อชะลอการเสื่อม และยึดอายุหลังการเก็บเกี่ยวของหน่อไม้ฝรั่ง (*Asparagus officinalis L.*)

3. ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาวิธีการให้ไโคโตชาณและความเข้มข้นที่เหมาะสมต่อการรักษาคุณภาพโดยรวมของหน่อไม้ฝรั่งหลังการเก็บเกี่ยว

2. ศึกษาผลของวิธีการให้ไโคโตชาณและความเข้มข้นที่เหมาะสมต่อการเปลี่ยนแปลงของลักษณะทางสรีรวิทยาบางประการ การทำงานของเอนไซม์ polyphenoloxidase และการเกิด DNA degradation ในเซลล์ของหน่อไม้ฝรั่งหลังการเก็บเกี่ยว

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้วิธีการให้และความเข้มข้นของไโคโตชาณที่เหมาะสมในการยึดอายุหน่อไม้ฝรั่งหลังการเก็บเกี่ยว เพื่อแนะนำให้เกษตรกรนำไปใช้ในการเก็บรักษาหน่อไม้ฝรั่งระหว่างการรอส่งออก

2. ทราบถึงกลไกบางประการของไโคโตชาณต่อการยึดอายุพืชหลังการเก็บเกี่ยว